

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

(Briar U 4)

Copyright © 2020. **THE DARE** by Elle Kennedy

The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4605-5

ПРЕДИЗВИКА- ТЕЛСТВОТО

ЕЛ КЕНЕДИ

Превод от английски:
Цветана Генчева

 ciela

1

Тейлър

Петък вечер е и аз наблюдавам как най-забележителните умове на моето поколение се съсипват с желирани шотове и сини коктейли, които се сипват от картонени кутии, побиращи по четиресет литра. Тела, облени в пот, се гърчат полуголи, обезумели, хипнотизирани от вълни, които изпращат електронна възбуда на подсъзнателно ниво. Къщата е натъпкана от стена до стена с бакалаври по психология, които избиват недоволството си към родители или непонятна бъдеща кариера като магистри по бизнес администрация. Студенти по политически науки посяват семената за чекове за изнудване, които ще пишат след десет години.

С други думи, говорим за типичното парти на братство.

– Ти забелязала ли си, че танцовата музика донякъде прилича на звуците, които издават хора, които правят секс? – подхвърля Саша Ленъкс. Тя е застанала до мен в един ъгъл, където сме се скрили между старинен часовник и лампион с надеждата да се слеем с мебелите.

Тя разбира.

Това е първият ни уикенд след пролетната ваканция, тоест ежегодното Махмурлийско пролетно парти в къщата на нашето сестринство „Капа Ши“. Едно от многото събития, които ние със Саша приемаме като задължително забавление. Като членове на „Капа“ сме длъжни да присъстваме, дори да означава, че просто трябва да ни видят, без да е нужно да участваме в купона.

– Нямаше да е толкова досадно, ако поне имаше някаква мелодия. Това... – Саша мръщи нос и извива глава, когато чува сирена, която вие от уредбата, преди да се чуе тътенът на поредния бас. – Това е някаква гадост, която ЦРУ е приложило върху дрогирани наркомани, използвани като опитни зайчета.

Кашлям приглушено, почти се давя с напитката, чиято рецепта е взета от един господ знае кой канал в Ютюб. Държа я в ръка от поне час. Саша, която завършва специалност „Музика“, има почти религиозна непоносимост към всичко, което не се изпълнява от инструменти на живо. Тя предпочита да е на първи ред на концерт в някоя долнопробна кръчма, в ушите ѝ да дъни електрическа китара „Гибсън Лес Пол“, вместо да се закотви под разливащите се ярки светлини на техно калейдоскоп в някой клуб.

Не ме разбирайте погрешно, двете със Саша не отричаме забавленията. Ние ходим по баровете в кампуса, ходим на караоке в града (по-точно казано, тя ходи, докато аз я аплодирам от безопасно място някъде в сенките). Дявол да го вземе, веднъж се изгубихме в „Бостън Комън“ в три сутринта, докато бяхме трезвени като краставички. Беше толкова тъмно, че Саша случайно падна в езерото и за малко да я клъвне един лебед. Повярвайте ми, много добре знаем как да се забавляваме.

Само че ритуалната практика на колежанчетата, които се тъпчат с умопомрачителни коктейли, докато не объркат опияненото състояние с привличане и сдържаността с индивидуалност, не е предпочитаната от нас представа за добре прекарано време.

– Внимание – сръчкава ме Саша с лакът, когато чува виковете и подсвирквания откъм фойето. – Бедствието приижда.

Стена от невъздържано мъжкарство нахлува през входната врата, посрещнато от виковете: *Брайър! Брайър!*

Също като диваците, които шурмуват Черния замък*, внушителните голиати от хоккейния отбор на университета „Брайър“ завладяват къщата с яките си рамене и мощни гърди.

– Да приветстваме героите завоеватели – подхвърлям саркастично, докато Саша прикрива подсмихването си с палец.

Тази вечер хоккейният отбор е победил, което означава, че са се класирали за първия кръг на националния шампионат. Знам всичко това, защото Лили, нашата сестра от „Капа“, излиза с един от резервите, така че е висяла на мача, за да снапчатва, вместо да се мотае тук с нас и да чисти кенефи, да минава с прахосмукачка и да прави коктейли за партито. Това е то привилегията да излизаш с кралска особа. Въпреки че една нищо и никаква резерва не е точно принц Хари, но може да се каже, че е поне пристрастенният към коката син на някой от обкръжението на принц.

Саша вади телефона си от колана на впития клин, имитация на кожа, и проверява колко е часът.

Поглеждам екрана и пъшкам. Леле, боже, едва единайсет е. Вече усещам как ме притиска мигрената.

– Не, това е добре – казва тя. – След точно двайсет минути тези тъпащи ще са опразнили кега с бира. След това ще излечат и всичко, което е останало от алкохола. Бих казала, че тогава вече ще мога да се чупя. Давам им половин час, не повече.

Шарлът Кагни, президент на нашето сестринство, не уточни колко трябва да останем, за да си изпълним задължението. Обикновено, щом алкохолът свърши, всички хукват да си търсят афтьрпарти и тогава няма проблем да се измъкнеш незабелязано. Ако имам късмет, към полунощ ще съм се върнала в апартамента си в Хейстингс и ще

* Wildlings (англ.) и Castle Black (англ.) – диваци и Черния замък от поредицата „Песен за огън и лед“ на Дж. Р. Р. Мартин. – Б. пр.

бъда по пижама. Като я знам Саша, тя ще отпраши с колата си за Бостън, за да си намери някое лайв шоу.

Двете с нея сме отритнатите сестри на „Капа Ши“. Напълно криворазбрани причини са ни довели в редиците им. При нея това е семейството. Майка ѝ и майката на майка ѝ, както и майката на майката на майка ѝ и така нататък до безкрая, са били от „Капа“, така че бе повече от задължително академичната кариера на Саша да включва продължение на традицията. Или това, или е трябвало да се сбогува с нещо толкова „несериозно и повърхностно“ като музиката. Тя е от семейство на лекари, така че решенията ѝ вече са поставени под въпрос.

За себе си пък исках малко блясък. Прехвърлих се от загубенячката на гимназията в колежанските готини. Преобразих се. Промених целия си живот. Работата е там, че дори след като се присъединих към клубовете им и си лепнах буквите им и търпях седмици на свещено приобщаване, желаният ефект така и не беше постигнат. Не излязох от другата страна лъскавка и новичка. Като че ли всички други са изгълтали вълшебната напитка и са преминали от цветната страна, а пък аз съм останала в мрака, стиснала в ръка чаша вода и червена хранителна боя.

– Здравсти! – подвиква един пич с подпухнали очи и се олюлява до Саша, докато открито си говори с циците ми. Застанем ли двете с нея една до друга, правим една свръхсвършена жена. Изящната симетрия на лицето ѝ и фината фигура се съчетават върховно с огромния ми бюст. – Искаш ли да пийнем?

– Имаме си напитки – провиква се Саша над тътнешката музика. И двете показваме почти пълните си чаши. Това е стратегически ход, който има за цел да държи на разстояние разгонените момчета от братствата.

– Да потанцуваме? – пита той след това и се навежда към деколтето ми, сякаш говори на микрофона на драйв тру за фастфуд.

– Извинявай – отвърждавам, – те не танцуват.

Не знам дали той ме чува и дали разбира презрението ми, но кима и се разкарва нанякъде.

– Циците ти притежават гравитационна сила, която привлича единствено скапаняци – сумти Саша.

– Нищо не знаеш.

Един ден се събудих и имах чувството, че два огромни тумора са изникнали върху гърдния ми кош. Още от средното училище трябваше да разнасям тези екстри, а те пристигат навсякъде десет минути преди мен. Не съм сигурна коя от нас е по-голяма заплаха за другата, аз или Саша. Циците ми или лицето ѝ. Тя предизвиква смут само като влезе в библиотеката. Пичовете направо си счупват краката, за да станат, когато тя е наоколо, и забравят собствените си имена.

Шумно *пукване* проехтява в къщата и кара всички да се свият и да си покрият ушите. Следва мълчание в обръкването, докато тъпанчетата ни се давят в продължителното ехо на шума.

– Колоната гръмна! – провиква се една от сестрите ни в съседната стая.

В цялата къща се разнасят освирквания.

Настъпва невъобразим хаос, докато момичетата от „Капа“ се втурват в различни посоки, за да открият бързо решение, с което да спасят партито, преди нетърпеливите ни гости да се разбунтуват. Саша дори не се опитва да скрие въодушевлението си. Тя ме поглежда и сякаш иска да каже, че по всичко личи, че ще успее да се изниже рано от партито.

Тогавя се случва Абигейл Хобс.

Виждаме я как си проправя път през претъпканата стая по символична черна рокличка, платинената ѝ коса е накъдрена на съвършени къдрици. Пляска с ръце и с глас, който лесно може да среже стъкло, привлича вниманието на всички към себе си.

– Чуйте ме всички! Време е да поиграем на „Предизвикателство или предизвикателство“.

В отговор гръмват предоволни викове, а холът се изпълва с още повече тела. Играта е популярна традиция на „Капа“ и е точно каквото името подсказва. Някой те предизвиква да направиш нещо и ти го правиш – няма вариант с казване на истината. Понякога е забавно и често пъти брутално, играта е завършвала с немалко арести, поне едно изключване, да не говорим, че се носи слух, че в резултат са се появили няколко бебета.

– Да видим сега... – Вицепрезидентът на сестринството притиска пръст с грижливо направен маникюр към брадичката си и се завърта бавно, за да огледа присъстващите и да реши коя да бъде първата ѝ жертва. – Кой ли ще бъде?

Както може да се предполага, злите ѝ зелени очи се заковават точно на мястото, на което ние със Саша сме се лепнали за стената. Абигейл пристъпва към нас с добре захаросана злобичка.

– Сладурче – казва ми тя със стъкления поглед на момиче, което е пийнало повече, отколкото му се полага. – Отпусни се, на парти си. Изглеждаш така, сякаш току-що си открила поредната стрия.

Абигейл се е натряскала като казак и аз съм любимата ѝ мишена. Свикнала съм да ме мачка, но смехът ѝ всеки път, когато използва тялото ми за боксова круша, оставя белег. Извивките ми са моето проклятие, откакто станах на дванайсет.

– О, миличка – криви се Саша и с голяма наслада ѝ показва среден пръст. – Какво ще кажеш да си го начукаш?

– Я стига – хленчи Абигейл с подигравателен бебешки гласец. – Тей-Тей знае, че просто се шегувам. – Тя подчертава думите си, като ме сръчква в корема, сякаш съм тъпо втасало тесто.

– Не спираме да мислим за оредяващата ти коса, Абс.

Прехапвам долната си устна, за да не се изсмея, когато чувам отговора на Саша. Тя много добре знае, че губя ума и дума, когато възникне някакъв конфликт, и никога не пропуска шанса да схруска онзи, който се е опитал да ме засегне.

Абигейл отговоря със саркастичен смях.

– Ще играем или не? – пита Джулс Мън, видната приятелка блюдолизец на Абигейл.

Високата брюнетка пристъпва към нас и си придава отегчено изражение.

– Какво става? Да не би Саша отново да се опитва да се измъкне от предизвикателство, както стана на купона за прибирането на реколтата?

– Я се разкарай – изстрелва в отговор Саша. – Ти ме предизвика да хвърля тухла през прозореца на декана. Няма да се оставя да ме изключат заради някаква маломумна игра на сестринство.

Джулс повдига вежда.

– Тя да не би да обиди вековна традиция, Абс? Поне на мен така ми се струва.

– О, направи го. Но нищо, това е шансът ти да се реваншираш, Саша – предлага със захаросан глас Абигейл, след това замълчава. – Хммм. Предизвиквам те да... – Тя се обръща към зрителите, докато обмисля предизвикателството. Много се кефи на вниманието на другите. След това се врътва към Саша. – От теб се иска да обърнеш „Двойно Двойно“, а след това да изпееш уводната симфония.

Най-добрата ми приятелка сумти и свива рамене, сякаш иска да каже *Това ли е всичко?*

– Обърната наопаки и отзад напред – добавя Абигейл.

Саша разкривява устни и издава нещо като ръмжене, което кара момчетата в стаята да започнат да вият от кеф. Пичовете много си падат по женски бой.

– Все тая. – Саша върти очи, пристъпва напред и разтърсва ръце като боксьор, който се готви за битка.

„Двойно Двойно“ е поредната традиция на „Капа“, според която трябва да се обърнат два двойни шота от най-близката напитка, а след това за десет секунди кен бира, последван от десет секунди пиене от кега. Дори най-издръжливите пиячи сред нас рядко се справят с това. Като капак трябва да застане на ръце, докато пее химна на сестринството, но това само показва каква зловна нещастница е Абигейл.

Стига това да не ѝ докара изключване, Саша няма да се откаже от предизвикателство. Тя връзва гъстата си черна коса на опашка и посяга към шота, който се появява незнаяно откъде, изпива безропотно първо него, а след това и втория. След това се справя с бирата, докато някакви типове от „Тета“ придържат помпата, а насъбралата се наоколо тълпа крещи окуражително. След какофония от подвиквания тя си прокарва път покрай кеговете, докато един двуметров хокеист придържа краката ѝ във въздуха. Когато се изправя отново, всички остават впечатлени, че тя не само е в състояние да стои права, ами изглежда решителна и е стъпила уверено на краката си. Това момиче е боец.

– Отдръпнете се! – нарежда Саша и разкарва всички от далечната стена.

След това със замах, достоен за гимнастичка, тя вдига ръце във въздуха и прави нещо като половин циганско колело, така че задникът ѝ опира в стената. Високо и самоуверено изрича думите на химна ни на обратно, докато останалите от нас съвсем като глупаци се опитват да следят, за да се уверят, че го казва правилно.

След това, когато приключва, Саша изпълнява елегантно връщане на крака и се покланя на тълпата сред оглушителни аплодисменти.

– Ти си скапан робот – отбелязвам през смях, когато тя отскача при мен, за да заеме мястото си в ъгъла на загубенячките. – Красиво приземяване.

– Никога не е имало приземяване, което да ми се опре. – През първата година Саша се беше запътила към олимпийските квалификации като една от най-добрите скачачки в света, преди да си скапе коляното, когато се подхлъзна на лед и това сложи край на кариерата ѝ на гимнастичка.

Тъй като не може да си позволи да бъде засенчена, Абигейл ме пронизва с поглед.

– Твой ред е, Тейлър.

Поемам си дълбоко дъх. Сърцето ми препуска. Усещам как бузите ми пламват. Абигейл се усмихва, когато забелязва, че се чувствам неловко – също като акула е доловила вибрациите на гърчещ се тюлен, изпаднал в беда. Стягам се за скапаната задача, която тя се кани да ми натресе.

– Предизвиквам те да... – Тя притиска долната си устна със зъби. Виждам очакващото ме унижение в очите ѝ, преди още да е отворила уста. – Да накараш момче по мой избор да те заведе горе.

Мръсница.

Развратни викове и похотливи подмятания се разнасят от мъжката част, която продължава да се кефи на тази проява на женска агресия.

– Стига, Абс. Да те изнасилят по време на парти, не е игра. – Саша пристъпва напред и ме закрива с тялото си.

Абигейл повдига вежди.

– О, я стига с този драматизъм. Ще избера някой готиняга. Някой, с когото всяка би искала да се поизпоти. Дори Тейлър.

Мили Боже Господи, не ме карай да правя това.

За мое огромно облекчение, помощта идва с гласа на Тейлър Суифт.

– Оправих я! – провиква се една от сестрите и музиката отново изпълва къщата.

Black Space на Тейлър Суифт предизвиква вълна от развълнувани викове и отвлича вниманието от тъпата игра на

Абигейл. Тълпата се пръсва за нула време, всички бързат да си наляят още напитки и да се върнат към ритмичната предварителна игра, наречена танци.

Благодаря ти, по-готина и по-слаба Тейлър.

За мой ужас, нищо не е в състояние да отклони Абигейл от целта.

– Хмм, и щастливото момче е...

Потискам стон. Колко съм наивна, след като реших, че тя ще се откаже. След като предизвикателството е било отправено, сестрата, която не вложи всички сили, за да успее да изпълни задачата, ще бъде наказана безжалостно, докато някоя нещастна глупачка не изтегли късата клечка и не заеме мястото ѝ. Ако номерът на Абигейл мине, точно това ще се случи. И без това ми е трудно да се напасвам с останалите сестри. Подобен неуспех ще ме превърне в част от простолюдието.

Тя се завърта, изправя се на пръсти, за да огледа възможностите над главите на присъстващите. По лицето ѝ се разлива широка усмивка, когато се обръща отново към мен.

– Предизвиквам те да прелъстиш Конър Едуардс.

Мамка му.

Мамка му и отгоре.

Да, знам кой е Конър. Всички знаят кой е. Той е в отбора по хоккей и редовно присъства на партитата в братства и сестринства. И е редовен посетител в леглата на сестрите. Само че истинската му слава е на може би най-готиния пич сред третокурсниците. А това означава, че изобщо не ми е по силите. Той е съвършеният избор, ако целта на предизвикателството е пълното ми унижение, когато бъда отхвърлена и пичът се изсмее в лицето ми.

– Рейчъл е все още в Дейтона – добавя Абигейл. – Можеш да използваш нейната стая.

– Абигейл, моля те – умолявам я да се откаже. Само че молбата ми единствено ѝ вдъхва увереност.

– Какво става, Тей-Тей? Не помня да имаше проблем да целуваш други момчета при друго предизвикателство. Или ги правиш разни такива единствено когато става въпрос за чужди гаджета?

Отмъщението на Абигейл винаги стига до това и грешката, за която ме кара да плащам всеки ден след втората година. Няма значение колко пъти съм ѝ се извинила, колко искрено съжалявам, че съм я наранила, единствената цел на страданията в живота ми е да забавляват Абигейл.

– Трябва да отидеш на доктор за неудържимата си злобичка – срязва я Саша.

– О, горкичката Тейлър, каква била чиста и непокуварена. Не смейте да си обръщате гърба, защото току-виж ви откриднала гаджето – изпява Абигейл. Джулс се включва в песничката.

Подигравките им ми пият нервичките и карат пръстите ми да изтръпват. Искане ми се подът да ме погълне. Да се слея със стената. Да избухна в пламъци и да се превърна в пепел, която да се изсипе в купата с пунш. Ще ми се да съм където и да било, но не и тук, не и сега. *Ненавиждам* нежелано внимание, а подигравките им са успели да привлечат погледите на няколко пияни мутри. Още няколко секунди и цялата къща ще запее, че съм чиста и непокуварена, съвсем като сцена от най-ужасния ми кошмар.

– Добре! – избухвам. Просто искам това да престане. Готова съм на всичко, за да ги накарам да млъкнат. – Все тая. Ще изпълня предизвикателството.

Абигейл се усмихва победоносно. Нямаше да е по-очевидно дори ако точеше лиги.

– Върви тогава да закоवेश пича – подканя ме тя и протяга ръка зад себе си.

Прехапвам устни и следвам посоката, в която е протегнатата тънката ѝ ръка. Най-сетне забелязвам Конър до масата с бирата в трапезарията.

Мама му стара, висок е. А пък раменете му са невъзможно широки. Не виждам очите му, но различавам изважания профил, дългата руса коса, сресана назад от челото. Направо е незаконно някой да е толкова красив.

Стегни се като голямо момиче, Тейлър.

Поемам си дълбоко дъх, стягам се и се отправям към нищо неподозиращия Конър Едуардс.